

Verkondiging

Wat ik persoonlijk zo interessant vind aan de lezing uit Handelingen, is, dat je eruit kunt opmaken hoe de eerste leden van onze kerk, hoe de eerste christenen hun geloof beleefden en hoe ze meenden er vorm aan te moeten geven. Gelijk al in de eerste zin worden vier kenmerken genoemd: "De eerste christenen legden zich ernstig toe op de leer van de apostelen, bleven trouw aan het gemeenschappelijk leven ijverig in het breken van het brood en het gebed".

Deze vier kenmerken zouden - als het goed is - ook ons geloof heden ten dage ook nog moeten kenmerken. Vraag het jezelf maar eens af: Wat weet ik nog van de leer van Jezus en van de apostelen? Doe ik mee aan het gemeenschapsleven van een kerk? Hoe vaak doe ik mee aan communie of avondmaal en hoe zit het met mijn gebedsleven? Bid ik überhaupt nog wel?

Maar misschien is het ook wel zo, dat die eerste christenen het veel gemakkelijker hadden dan wij anno 2026, want Jezus was immers nog niet lang weg uit hun midden. De apostelen, die Jezus van zeer nabij en persoonlijk hebben meegemaakt, zijn op Judas na allemaal nog in leven. Zij hebben met eigen oren gehoord wat Jezus leerde. Ze hebben de dingen die hij deed met eigen ogen gezien en ze waren erbij toen hij het brood brak tijdens het avondmaal, dat het laatste zou blijken te zijn met hem erbij. En last but not least hadden zij Jezus in zijn verrezen staat mogen ervaren, toen hij in zijn lichtlichaam aan hen verscheen, nadat hij gestorven was.

Kortom, ik heb zelf wel iets van die Tomas uit het evangelie van vanmorgen. Het lijkt mij ook veel gemakkelijker om iets aan te nemen dat ik zelf heb meegemaakt dan om af te moeten gaan op ervaringen van anderen.

Bovendien....naarmate we in de tijd steeds verder af komen te staan van het begin, des te moeilijker wordt het te onderscheiden wat nu de oorspronkelijke leer van Jezus was en wat er in de loop van de geschiedenis door anderen erbij is gedaan.

Wat betreft het gemeenschapsleven van die begintijd: lees verzen 44 en 45. Kunt u zich zoiets in onze tijd nog voorstellen? Dat we onze

bezittingen verdelen onder elkaar? "Goh, heb jij niks, ik heb zoveel, asjeblijft?" Nu is het wel zo dat die eerste christenen in de veronderstelling leefden dat JC heel spoedig zou wederkeren "om te oordelen levenden en doden". Zij meenden zeker te weten dat zij dat in hun eigen leven nog zouden gaan meemaken, dat de eindtijd zou aanbreken. Met zo'n vooruitzicht kom je wellicht wat sneller tot ommekeer en tot afstand doen dan in onze tijd, waarin we niet meer weten wanneer en of de eindtijd wel zal aanbreken en aangezien wij in die zin als het ware zonder deadline leven.

We leren van dit verhaal uit Handelingen ook nog, dat de eerste volgelingen van Jezus ook nog de gebruiken van de joodse religie aanhielden. Ze gingen samen naar de tempel om daarna bij elkaar samen te komen om het brood te breken en daarmee Jezus te gedenken zoals hij dat gevraagd had. Opvallend is, dat zij niet alleen het brood braken en daar een klein stukje van namen zoals wij tegenwoordig doen, maar dat ze samen een hele maaltijd gebruikten. Dat zal het gemeenschapsleven zeker ten goede zijn gekomen, want niets verbreedert en verzustert zo als samen eten. En het is gemakkelijker om je solidair te voelen met iemand die je kent dan met bv je onbekende buurman of buurvrouw in de kerk, die toevallig op de stoel naast je is komen zitten.

Het evangelie van vanmorgen is een ervaringsverslag van de opstanding van Jezus. Het speelt zich af op de avond van Paasdag. Op paasmorgen hebben sommigen van zijn leerlingen, o.m. een paar vrouwen, het graf leeg aangetroffen. En vanaf die tijd doen allerlei en verwarrende verhalen de ronde. Dat Jezus gezien zou zijn in de gedaante van een tuinman, en ook dat hij op de weg naar Emmaus door twee mannen zou zijn gesignaleerd, die met hem gegeten zouden hebben. Zou het dan waar zijn, dat het onmogelijke dan toch kan bestaan? Zou het waar zijn dat hun Jezus uit de dood heeft kunnen opstaan? Of zou zijn dode lichaam elders ondergebracht zijn? Het graf was immers van Jozef van Arimathea?

In ieder geval zijn ze doodsbang, zoals ze daar bij elkaar zitten, de leerlingen, want waarom kan hen niet hetzelfde overkomen dan wat Jezus is overkomen? Ze zijn, ze waren toch zijn leerlingen? Daarom zitten ze daar dan ook met de deuren stevig vergrendeld.

Dan gebeurt het onvoorstelbare. Opeens staat Jezus in hun midden . Hij is niet binnengekomen, hij is er opeens en hij zegt: "Vrede zij u".

Wellicht ziet hij de schrik, de verbijstering en het ongeloof op de gezichten, want hij toont hen zijn handen en zijn zijde alsof hij daarmee zeggen wil:" Kijk maar, ik ben het echt. Deze verheerlijkte mens die nu voor jullie staat, is dezelfde die brutoot vermoord is. Ik had toch gezegd dat ik eerst door lijden en dood heen moest, alvorens ik tot opstanding bij God , door God zou komen?"

En - na hen nog een keer begroet te hebben - geeft Jezus hun de zendingsoopdracht, terwijl hij zijn Heilige Geest over hen uitstort, opdat ze in staat zullen zijn de opdracht aan te kunnen.

Dan is de ervaring voorbij. even zo plotseling als hij gekomen is, is hij ook weer uit hun midden verdwenen.

Een van de leerlingen was er niet bij, toen deze gebeurtenis plaats had. Tomas. Kun je je voorstellen hoe het eraan toeging toen hij thuis kwam en ze hem wilden vertellen wat hen overkomen was? En kunt u ook begrijpen dat Tomas het niet gelijk geloven wilde, dit letterlijk fantastische verhaal? Eerst zelf zien, dan geloven lijkt zijn motto te zijn.

Acht dagen later wordt hem die ervaring geschonken. Jezus verschijnt dan opnieuw aan zijn leerlingen en deze keer is Tomas er wel bij. Hij wordt in de gelegenheid gesteld om zijn wens te vervullen, want Jezus zegt tegen hem : "Kom hier met uw vinger en bezie mijn handen. Steek uw hand uit en leg die in mijn zijde en wees niet langer ongelovig maar gelovig". en dan staat er niet dat Tomas dat deed, maar wel staat er de geloofsbelijdenis uit het hele evangelie: "Mijn Heer en mijn God" roept Tomas uit.

We kunnen vaststellen dat het bij Tomas van zien tot inzien, tot geloven kwam. Hij had het gemakkelijker dan wij, aan wie dat letterlijk zien niet gegeven is. wij moeten het hebben van de verhalen en moeten dan proberen via inzien tot geloven te komen.

Tomas is de geschiedenis ingegaan als de ongelovige Tomas en dat vind ik wel een beetje wonderlijk en ook sneu. Ik vind zijn gedrag zo begrijpelijk. Ik had wellicht hetzelfde gereageerd. Hij weigerde een te gemakkelijk opstandingsgeloof en dat kan ik wel in hem waarderen. Hij

wilde eerst zeker weten of de gemartelde, doorgemaakte Jezus dezelfde was als die schitterende, lichtende Christusfiguur. Dat was geen houding uit gemakzucht, Tomas wilde niet bij een dun buitenkantje blijven, zo van : "ik geloof het wel", maar hij wilde de onderste steen boven zien, hij wilde doordringen tot aan de binnenkant van het gebeuren.

En uiteindelijk ging Tomas niet geloven omdat hij een tastbaar bewijs had gezien, maar omdat hij de Verrezenen had leren zien in zijn goddelijke hoedanigheid.

Elk mens heeft zoals Jezus zijn littekens. Littekens die zitten aan de buitenkant van je lichaam of littekens die zich in je ziel bevinden. Er zijn mensen die bij een ander nooit meer zien dan de oppervlakkige buitenkant. Gelukkig kijken anderen niet zo oppervlakkig en zien die de littekens in de ziel van een ander wel. Dat zijn de soort littekens die alleen maar met veel liefde en geduld zijn te genezen.

Pas wanneer die littekens bij mensen geheeld zijn, is opstanding voor zo'n mens mogelijk, een nieuw verlost begin.

Laten we daarom alert zijn op elkaars littekens en niet zo gauw oordelen over andere mensen en iedereen die op ons pad komt vrede en alle goeds toewensen, zoals Jezus ons heeft voorgedaan. Amen.